

दानियलको पुस्तक - एक सय सत्रौँ

चाँडै आउन लागेको आइतबारको व्यवस्थाको उद्घाटन: भागनुपर्ने चिन्हको एक रूपात्मक विश्लेषण

Jeff Pippenger

2024-03-05

बहिनी ह्वाइटले चाँडै आउन लागेको आइतबारको व्यवस्थालाई त्यस “चिन्ह” को रूपमा पहिचान गर्नुहुन्छ, जसको पूर्वछाया सन् 66 मा यरूशलेमलाई घेरेका रोमका सेनाहरूले दिएको थियो; र यसो गर्दै, उहाँले त्यस्तो एक वर्गलाई पहिचान गर्नुहुन्छ जसका आँखाहरू भएर पनि देख्दैनन्, र कानहरू भएर पनि सुन्दैनन्।

“अनन्तता हाम्रो सामु फैलिएको छ। पर्दा अब उठ्ने लागेको छ। हामी, जो यस गम्भीर र जिम्मेवार स्थानमा रहेका छौं, के गरिरहेका छौं, के सोचिरहेका छौं, कि हामी आफ्नो स्वार्थी सुख-आरामप्रेममा टाँसिएर बसिरहेका छौं, जबकि हाम्रो वरिपरि प्राणहरू नष्ट भइरहेका छन्? के हाम्रो हृदय पूर्णतः कठोर भइसकेको छ? के हामीले अरूहरूको उद्धारका लागि गर्नुपर्ने कार्य छ भन्ने कुरा महसुस वा बुझ्न सक्दैनौं? हे भाइहरू हो, के तिमीहरू त्यही वर्गका हो, जसले आँखा भएर पनि देख्दैन, र कान भएर पनि सुन्दैन? के परमेश्वरले तिमीहरूलाई उहाँको इच्छाको ज्ञान दिनु व्यर्थ भएको हो? के उहाँले तिमीहरूका बाबुबाबु चेतवनी पठाउनु व्यर्थ भएको हो? पृथ्वीमाथि आउन लागेको कुरासम्बन्धी अनन्त सत्यका घोषणाहरूमा के तिमीहरू विश्वास गर्छौं, के परमेश्वरका न्यायहरू मानिसहरूमाथि झुण्डिरहेका छन् भन्ने विश्वास गर्छौं, र के तिमीहरू अझै पनि आरामसँग, अल्छी, लापरवाह, सुख-विलासप्रेमी भएर बसिरहन सक्छौं?”

“अहिले परमेश्वरका जनहरूले आफ्ना स्नेह संसारमा बाँध्ने वा आफ्ना धन-सम्पत्ति संसारमै सञ्चय गर्ने समय होइन। त्यो समय अब धेरै टाढा छैन, जब प्रारम्भिक चेलाहरूझैँ हामी उजाड र एकान्त स्थानहरूमा शरण खोज्न बाध्य हुनेछौं। जसरी रोमी सेनाहरूद्वारा यरूशलेमको घेराबन्दी यहूदियाका मसीहीहरूका लागि पलायनको सङ्केत थियो, त्यसरी नै पापीय सब्बाथ लागू गराउने आदेशमा हाम्रो राष्ट्रको तर्फबाट सत्ताको अधिग्रहण हाम्रो लागि चेतवनी हुनेछ। तब ठूला सहरहरू छोड्ने समय हुनेछ, र त्यसपछि साना सहरहरू पनि छोडी पहाडहरूका बीचका एकान्त स्थानहरूमा अवस्थित एकान्त निवासहरूतर्फ जाने तयारी गर्ने समय हुनेछ।” Testimonies, volume 5, 464.

संयुक्त राज्य अमेरिकामा चाँडै आउन लागेको आइतबारको व्यवस्था नै “ठूला सहरहरू छोड्ने, र त्यसपछि साना सहरहरू पनि छोडी पहाडहरूका एकान्त स्थानहरूमा अवस्थित निवृत्त गृहहरूतर्फ जानको तयारी गर्नुपर्ने” चेतवनीको संकेत (चिह्न) हो। लाओडिसियाली एडभेन्टाद धेरै हदसम्म यस तथ्यप्रति अनभिज्ञ छ कि संयुक्त राज्य अमेरिकाको आइतबारको व्यवस्था-संकटले The Great Controversy मा उल्लिखित “चिह्न” लाई पूरा गर्दछ। यो साढे तीन वर्षको आरम्भमा दिइएको “चिह्न” द्वारा प्रतिरूपित गरिएको छ। ईस्वी ६६ मा ल्याइएको यरूशलेमको पहिलो घेराबन्दीमा पूरा भएको “चिह्न” ले चाँडै आउन लागेको आइतबारको व्यवस्थाको बेला उचालिने “ध्वजचिह्न” को प्रतिरूप प्रस्तुत गर्दछ।

यरूशलेमको वास्तविक विनाश सन् ७० मा टाइटसद्वारा सम्पन्न भयो, र टाइटसको घेराबन्दीको पूर्वरूप पहिले सन् ६६ मा सेस्टियसको घेराबन्दीमा प्रकट भइसकेको थियो, किनकि येशूले सधैं कुनै वस्तुको अन्तलाई त्यसैको आरम्भद्वारा दृष्टान्तस्वरूप देखाउनुहुन्छ। येशूले भाग्नका लागि दिनुभएको “चिन्ह” टाइटसको घेराबन्दी नभई सेस्टियसको आरम्भिक घेराबन्दी नै थियो। एउटा आरम्भको घेराबन्दी थियो, अर्को अन्तको घेराबन्दी थियो।

“यरूशलेमको विनाशमा एक जना पनि ख्रीष्टियन नाश भएन। ख्रीष्टले आफ्ना चेलाहरूलाई चेतवनी दिनुभएको थियो, र जस-जसले उहाँका वचनमा विश्वास गरे, तिनीहरू सबैले प्रतिज्ञा गरिएको चिन्हको प्रतीक्षा गर्दै हेरिरहे। ‘जब तिमीहरूले यरूशलेमलाई सेनाहरूले घेरेको देख्छौ,’ येशूले भन्नुभयो, ‘तब त्यसको उजाड पारिने समय नजिक आएको छ भन्ने जान। तब यहूदियामा हुनेहरू पहाडतिर भागून्; र सहरको बीचमा हुनेहरू त्यहाँबाट

निस्किकुन्।' लूका 21:20, 21। सेस्टियसको अधीनमा रहेका रोमीहरूले सहरलाई घेरेपछि, तत्काल आक्रमण गर्न सबै कुरा अनुकूल देखिँदै गर्दा पनि तिनीहरूले अप्रत्याशित रूपमा घेराबन्दी त्यागिदिए। घेराबन्दीमा परेकाहरू, सफल प्रतिरोधको आशा त्यागेर, आत्मसमर्पण गर्न लागिपरेकै बेला रोमी सेनापतिले कुनै पनि प्रत्यक्ष देखिने कारणविना आफ्ना सेना फिर्ता लिए। तर परमेश्वरको कृपालु प्रबन्धले आफ्नै जनताको हितका निम्ति घटनाहरूलाई निर्देशित गरिरहेको थियो। प्रतिज्ञा गरिएको चिन्ह ती प्रतीक्षारत ख्रीष्टियनहरूलाई दिइसकिएको थियो, र अब मुक्तिदाताको चेतावनी पालन गर्ने सबैका लागि अवसर प्रदान गरिएको थियो। घटनाहरू यसरी नियन्त्रणमा राखिएका थिए कि न त यहूदीहरूले न त रोमीहरूले नै ख्रीष्टियनहरूको पलायनमा बाधा पुऱ्याउन सकून्। सेस्टियसको पछि हटाइपछि, यहूदीहरू यरूशलेमबाट निस्केर उसका फर्कँदै गरेका सेनाको पछि लागे; र यसरी दुवै पक्ष पूर्णतः व्यस्त भइरहेका बेला, ख्रीष्टियनहरूले सहर छोड्ने अवसर पाए। त्यस समयमा देश पनि त्यस्ता शत्रुहरूबाट खाली भइसकेको थियो, जसले तिनीहरूको बाटो छेकेर रोक्ने प्रयत्न गर्न सक्थे। घेराबन्दीको समयमा, यहूदीहरू पालहरूको पर्व मनाउन यरूशलेममा भेला भएका थिए, र यसरी सारा देशभरिका ख्रीष्टियनहरूले कुनै विघ्नबाधाविना आफ्नो उम्काइ गर्न सके। कुनै ढिलाइ नगरी तिनीहरू सुरक्षाको स्थानतर्फ भागे—यर्दनपारि, पेरेयाको देशमा रहेको पेल्ला सहरतर्फ।" द ग्रेट कन्ट्रोभर्सी, 30.

ईस्वी सन् ६६ मा सेस्टियसद्वारा गरिएको यरूशलेमको घेराबन्दीले त्यस इतिहासका मसीहीहरूका लागि ख्रीष्टले अभिलेख गरिदिनुभएको चेतावनीपूर्ण "चिन्ह" पूरा गऱ्यो, तर ईस्वी सन् ७० मा टाइटसको घेराबन्दीले भने भाग्नका लागि कुनै "चिन्ह" प्रदान गरेन। त्यस घेराबन्दीमा सहरभित्र कुनै मसीहीहरू बाँकी थिएनन्, र त्यस अन्तिम घेराबन्दीले यरूशलेमको विनाशतर्फ डोऱ्यायो, अनि यरूशलेमको विनाशमा "एक जना मसीही पनि नाश भएनन्," किनकि मसीहीहरू त्यस इतिहासको आरम्भमै भागिसकेका थिए।

"सेस्टियस र उनका सेनाको पछि लाग्दै आएका यहूदी सेनाहरूले तिनको पछिल्लो भागमाथि यति प्रचण्डतासाथ आक्रमण गरे कि तिनीहरूलाई पूर्ण विनाशको धम्की उत्पन्न भयो। रोमीहरू अत्यन्त कठिनाइका साथ मात्र पछि हट्न सफल भए। यहूदीहरू प्रायः कुनै हानि नबेहोरीकन उम्किए, र लुटिएको मालसामानसहित विजयी भावले यरूशलेम फर्किए। तैपनि, यो प्रत्यक्ष सफलता तिनीहरूका लागि केवल अनिष्ट मात्र सिद्ध भयो। यसले तिनीहरूमा रोमीहरूको विरुद्ध अडिग प्रतिरोधको त्यही आत्मा उत्पन्न गरायो, जसले चाँडै नै त्यस नियत विनाशतर्फ धकेलिएको शहरमाथि अकथनीय विपत्ति ल्यायो।"

"जब टाइटसद्वारा घेराबन्दी फेरि आरम्भ गरियो, तब यरूशलेममाथि आइपरेका विपत्तिहरू अत्यन्त भयावह थिए। निस्तार-चाडको समयमा, जब लाखौं यहूदीहरू त्यसका पर्खालभित्र भेला भएका थिए, त्यस बेला सहरलाई घेरा हालियो।" द ग्रेट कन्ट्रोभर्सी, 31.

वर्ष ६६ को पालहरूको पर्वदेखि वर्ष ७० को निस्तार-चाडसम्म साढे तीन वर्ष हुन्छ, जुन भविष्यवाणीय रूपमा एक हजार दुई सय साठी दिन हो। वर्ष ६६ देखि वर्ष ७० सम्म मूर्तिपूजक रोमले पवित्रस्थान र सेनालाई कुल्चियो, जसरी पोपसत्तात्मक रोमले वर्ष ५३८ देखि १७९८ सम्म बयालीस महिनासम्म पवित्र सहरलाई कुल्च्यो।

तर मन्दिरबाहिरको आँगनलाई छोडिदेऊ, र त्यसलाई नाप नगर; किनकि त्यो अन्यजातिहरूलाई दिइएको छ; र तिनीहरूले पवित्र सहरलाई बयालीस महिनासम्म कुल्चिनेछन्। प्रकाश 11:2।

मूर्तिपूजक रोम र पोपतान्त्रिक रोम दुवैले बाह्र सय साठी दिन (वर्ष) सम्म यरूशलेमलाई कुल्चिए; यसरी यो स्पष्ट हुन्छ कि आधुनिक रोमले अन्तिम दिनहरूको आत्मिक यरूशलेमलाई बाह्र सय साठी दिनको प्रतीकात्मक अवधिसम्म कुल्चिनेछ। त्यो प्रतीकात्मक अवधि संयुक्त राज्य अमेरिकामा चाँडै आउन लागेको आइतबारको व्यवस्थासँगै, जब घातक घाउ निको हुन्छ, प्रारम्भ हुनेछ।

र मैले उसका शिरहरूमध्ये एउटालाई मानौं घातक चोट लागेको देखें; तर उसको प्राणघातक घाउ निको पारियो; अनि सारा संसार त्यस पशुको पछि लागेर अचम्म मात्र थाल्यो। अनि तिनीहरूले त्यस पशुलाई शक्ति दिने अजिङ्गरलाई पूजा गरे; तिनीहरूले त्यस पशुको पनि पूजा गर्दै भने, "यस पशुजस्तो को छ? र को उससँग युद्ध

गर्न सक्छ?" अनि त्यसलाई घमण्डका कुरा र ईश्वरनिन्दाका वचन बोल्ने मुख दिइयो; र त्यसलाई बयालीस महिना कार्य गरिरहन सक्ने अधिकार दिइयो। प्रकाश 13:3-5.

पापीय सतावटका प्रतीकात्मक बयालीस महिनाहरू आइतबारको व्यवस्थासम्बन्धी सङ्कटको "घडी" हो। त्यो "घडी" एउटा "चिह्न" (ध्वज) बाट आरम्भ हुन्छ, र "चिह्नहरू" मा अन्त्य हुन्छ। आइतबारको व्यवस्थाको समयमा ध्वजको त्यो "चिह्न" ले बाबेलमा अझै रहेका कुनै पनि इसाईहरूलाई अन्य पहाडहरूभन्दा उच्च पारिएको (उचालिएको) गौरवशाली पवित्र पर्वततर्फ भाग्न बाध्य तुल्याउनेछ।

अन्तिम दिनहरूमा यस्तो हुनेछ कि परमप्रभुको भवन भएको पर्वत पर्वतहरूका शिखरमा स्थापित हुनेछ, र डाँडाहरूभन्दा उचालिनेछ; अनि सबै जातिहरू त्यसतर्फ बगेर आउनेछन्। अनि धेरै मानिसहरू जानेछन् र भन्नेछन्, आओ, हामी परमप्रभुको पर्वतमा, याकूबका परमेश्वरको भवनमा जाऔं; उहाँले हामीलाई आफ्ना मार्गहरू सिकाउनुहुनेछ, र हामी उहाँका बाटाहरूमा हिँड्नेछौं; किनकि व्यवस्था सियोनबाट निस्केर जानेछ, र परमप्रभुको वचन यरूशलेमबाट। यशैया 2:2, 3।

आइतबारको आराधना लागू गराउने आदेश जारी हुँदा सहरहरूबाट गरिएको पलायन, दुवै—सन् ६६ मा ख्रीष्टियनहरूले गरेको पलायन र सन् ५३८ मा उजाड-स्थानतर्फ भागेको मण्डलीको पलायन—द्वारा प्रतीकात्मक रूपमा पूर्वछायित गरिएको थियो।

अनि ती स्त्री उजाडस्थानतिर भागी, जहाँ परमेश्वरद्वारा उनका निम्ति तयार पारिएको एक स्थान थियो, ताकि त्यहाँ तिनीहरूले उनलाई एक हजार दुई सय साठी दिनसम्म पालन-पोषण गरून्। प्रकाश 12:6।

यरूशलेमको विनाश पहिलो घेराबन्दीदेखि अन्तिम घेराबन्दीसम्म साढे तीन वर्षसम्म रह्यो, तर आउँदै गरेको विनाशको चेतावनी-सन्देश सात वर्षसम्म दिइयो—पहिलो घेराबन्दीअधिका साढे तीन वर्ष र त्यसपछिका साढे तीन वर्ष।

यरूशलेमको विनाशसम्बन्धी ख्रीष्टले दिनुभएका सबै भविष्यवाणीहरू अक्षरशः पूरा भए। यहूदीहरूले उहाँका यी चेतावनीपूर्ण वचनहरूको सत्यता अनुभव गरे: "तिमीहरूले जुन नापले नाप्छौ, त्यही नापले तिमीहरूलाई फेरि नापिनेछ।" मत्ती ७:२।

"विनाश र सर्वनाशको पूर्वसूचना दिने चिन्हहरू र अद्भुत घटनाहरू प्रकट भए। रातको मध्यभागमा एउटा अस्वाभाविक ज्योति मन्दिर र वेदीमाथि चम्कियो। सूर्यास्तका बेला बादलहरूमा युद्धका लागि भेला हुँदै गरेका रथहरू र योद्धाहरूका दृश्यहरू अंकित देखिन्थे। पवित्रस्थानमा राति सेवा गर्दै गरेका याजकहरू रहस्यमय ध्वनिहरूद्वारा भयभीत भए; पृथ्वी काँप्यो, र 'हामी यहाँबाट निस्कौं' भनेर कराइरहेका आवाजहरूको ठूलो भीड सुनियो। विशाल पूर्वी द्वार, जो यति भारी थियो कि बीस जना मानिसले पनि कठिनाइले मात्र त्यसलाई बन्द गर्न सक्थे, र जो ठोस ढुङ्गाको पाटीमा गहिरोसम्म गाडिएका फलामका विशाल डण्डीहरूद्वारा सुरक्षित गरिएको थियो, कुनै देखिने माध्यमविना नै मध्यरातमा खुल्यो।—Milman, The History of the Jews, book 13."

"सात वर्षसम्म एक जना मानिस यरूशलेमका सडकहरूमा माथि-तल हिँड्दै, त्यस सहरमाथि आइपर्न लागेको विपत्तिको घोषणा गर्दै रह्यो। दिन र रात उसले यो करुण विलाप गाइरह्यो: 'पूर्वबाट एउटा आवाज! पश्चिमबाट एउटा आवाज! चारै बतासबाट एउटा आवाज! यरूशलेमको विरुद्धमा र मन्दिरको विरुद्धमा एउटा आवाज! दुलाहाहरूको विरुद्धमा र दुलहीहरूको विरुद्धमा एउटा आवाज! सारा जनताको विरुद्धमा एउटा आवाज!'—Ibid. यस अनौठो व्यक्तिलाई कैद गरियो र कोर्न लगाइयो, तर उसको ओठबाट कुनै गुनासो निस्केन। अपमान र दुर्व्यवहारको उत्तरमा उसले यति मात्र भन्यो: 'हाय, हाय यरूशलेमलाई!' 'हाय, हाय त्यसका बासिन्दाहरूलाई!' उसको चेतावनीको पुकार उसले पूर्वकथन गरेको घेराबन्दीमा मारिनु नपरेसम्म बन्द भएन।" The Great Controversy, 29, 30.

इ.स. ७० मा भएको शब्दार्थिक यरूशलेमको अन्तिम विनाशभन्दा अघि "चिन्हहरू र अद्भुत कार्यहरू" प्रकट भएका थिए, जसले "विपत्ति र विनाश" को संकेत दिएका थिए। पहिलो घेराबन्दीभन्दा अधिका साढे तीन वर्ष र विनाशतर्फ

डोन्याउने साढे तीन वर्षसम्म ती चेतावनीस्वरूप “चिन्हहरू” प्रकट भइरहे। आउँदै गरेको विनाशलाई चिनाउने ती “चिन्हहरू” (बहुवचन) भाग्नका लागि दिइएको चेतावनीको “चिन्ह” थिएनन्, बरु अनुग्रह-अवधि चाँडै समाप्त हुन लागेको औपचारिक घोषणा थिए।

५३८ देखि १७९८ सम्मको अवधिभरि आध्यात्मिक यरूशलेमको कुल्चाइँमा, भाग्नपर्ने चेतावनीको “चिन्ह” त्यो थियो, जब उजाड पार्ने घिनलाग्दो वस्तु प्रकट भयो—जब “पापको त्यो मानिस” “प्रकट” गरियो, “विनाशको पुत्र” को रूपमा; “जसले आफूलाई परमेश्वर भनिने वा पूजा गरिने सबैभन्दा माथि विरोध गर्दै उचाल्दछ; यहाँसम्म कि ऊ परमेश्वरझैँ परमेश्वरको मन्दिरमा बस्दछ, र आफूलाई नै परमेश्वर हो भनी देखाउँछ।”

यसकारण जब तिमीहरूले अगमवक्ता दानिएलद्वारा भनिएको उजाड पार्ने घृणित वस्तु पवित्र स्थानमा उभिएको देख्नेछौ, (जसले पढ्छ, उसले बुझोस्।) मत्ती २४:१५।

जब त्यस इतिहासका ख्रीष्टियनहरूले त्यो “चिन्ह” चिने, तब तिनीहरू एक हजार दुई सय साठी वर्षसम्म उजाडस्थानतर्फ भागे।

“याजकीय वस्त्रमा छद्मवेष धारण गराइएका र मण्डलीभित्र प्रवेश गराइएका छलहरू र घृणित कुराहरूका विरुद्ध अडिग रहन निष्ठावान् रहनेहरूका लागि निराशाजनक सङ्घर्ष आवश्यक परेको थियो। बाइबललाई विश्वासको मानकको रूपमा स्वीकार गरिएन। धार्मिक स्वतन्त्रताको सिद्धान्तलाई विधर्म भनिन्थ्यो, र त्यसका पक्षधरहरू घृणित ठहराइन्थे र बहिष्कृत गरिन्थे।

“दीर्घ र अत्यन्त कठोर संघर्षपछि, यदि धर्मत्यागी कलीसियाले अझै पनि आफूलाई असत्य र मूर्तिपूजाबाट मुक्त गर्न इन्कार गरिरहिन भने, विश्वासयोग्य थोरैले उहाँसँगको सबै सम्बन्ध-वन्धन विच्छेद गर्ने निर्णय गरे। तिनीहरूले देखे कि यदि तिनीहरूले परमेश्वरको वचनको आज्ञापालन गर्ने हो भने, पृथक् हुनु एक पूर्णतः अपरिहार्य आवश्यकता थियो। तिनीहरूले आफ्नै प्राणका लागि घातक भूलहरूलाई सहन सक्दैनथे, न त आफ्ना सन्तान र सन्तानका सन्तानहरूको विश्वासलाई संकटमा पार्ने उदाहरण नै स्थापित गर्न साहस गर्थे। शान्ति र एकता सुरक्षित गर्नका लागि तिनीहरू परमेश्वरप्रतिको निष्ठासँग सुसंगत हुने कुनै पनि रियायत दिन तयार थिए; तर तिनीहरूले अनुभूति गरे कि सिद्धान्तको बलिदान दिएर प्राप्त गरिएको शान्ति अत्यन्त महँगो मूल्यमा किनिएको ठहरिनेछ। यदि एकता केवल सत्य र धार्मिकताको सम्झौताद्वारा मात्र सुरक्षित हुन सक्छ भने, भिन्नता रहोस्, यहाँसम्म कि युद्ध नै किन नहोस्।” द ग्रेट कन्ट्रोभर्सी, ४५।

पापीय सतावटका बाह्र सय साठी वर्षको समाप्तिभरि आइपुग्दा “चिन्हहरू” (बहुवचनमा) देखा परे; र जसरी मूर्तिपूजक रोमले शाब्दिक यरूशलेमलाई कुल्चिँदैंदा बितेका बाह्र सय साठी दिनको अन्त्यभरि “चिन्हहरू” देखा परेका थिए, त्यसरी नै ती “चिन्हहरू” भाग्नका लागि दिइएका चिन्हहरू थिएनन्।

“उद्धारकर्ता आफ्ना आगमनका चिन्हहरू दिनुहुन्छ, र यति मात्र होइन, ती चिन्हहरूमध्ये पहिलो कहिले देखा पर्नेछ भन्ने समयसमेत निर्धारण गर्नुहुन्छ: ‘ती दिनहरूको सङ्कष्टपछि तुरुन्तै सूर्य अँध्यारो हुनेछ, र चन्द्रमाले आफ्नो ज्योति दिनेछैन, र ताराहरू आकाशबाट खस्नेछन्, र आकाशका शक्तिहरू हल्लाइनेछन्: अनि त्यसपछि स्वर्गमा मानिसको पुत्रको चिन्ह देखा पर्नेछ: अनि त्यसपछि पृथ्वीका सबै कुलहरू विलाप गर्नेछन्, र तिनीहरूले मानिसको पुत्रलाई सामर्थ्य र महान् महिमासहित स्वर्गका बादलहरूमा आउँदै गरेको देख्नेछन्। अनि उहाँले ठूलो तुरहीको आवाजसहित आफ्ना स्वर्गदूतहरूलाई पठाउनुहुनेछ, र तिनीहरूले उहाँका चुनिएकाहरूलाई चारै दिशाबाट, स्वर्गको एक छेउदेखि अर्को छेउसम्म, भेला गर्नेछन्।”

“महान् पोपीय सतावटको अन्त्यमा, ख्रीष्टले घोषणा गर्नुभयो, सूर्य अन्धकारमय हुनेछ, र चन्द्रमाले आफ्नो ज्योति दिनेछैन। त्यसपछि, ताराहरू आकाशबाट खस्नेछन्। अनि उहाँ भन्नुहुन्छ, ‘नेभाराको रूखबाट एउटा दृष्टान्त सिक; जब त्यसको हाँगा अझै कोमल हुन्छ, र पातहरू पलाउँछन्, तब तिमीहरू जान्दछौ कि ग्रीष्मऋतु नजिकै छ; त्यसरी नै तिमीहरूले पनि, जब यी सबै कुराहरू देख्नेछौ, जान कि उहाँ नजिकै हुनुहुन्छ, ढोकामै।’ मत्ती २४:३२, ३३, margin.”

“ख्रीष्टले आफ्नो आगमनका चिन्हहरू दिनुभएको छ। उहाँ घोषणा गर्नुहुन्छ कि उहाँ नजिकै हुनुहुन्छ, ढोकामै हुनुहुन्छ, भन्ने कुरा हामी जान्न सक्छौं। यी चिन्हहरू देख्नेहरूका विषयमा उहाँ भन्नुहुन्छ, ‘यी सबै कुराहरू पूरा नभएसम्म यो पुस्ता बित्नेछैन।’ यी चिन्हहरू प्रकट भइसकेका छन्। अब हामी निश्चयपूर्वक जान्दछौं कि प्रभुको आगमन समीपमा छ। उहाँ भन्नुहुन्छ, ‘आकाश र पृथ्वी बितेर जानेछन्, तर मेरा वचनहरू कहिल्यै बितेर जानेछैनन्।’” *The Desire of Ages*, 631, 632.

जब पापीय रोमद्वारा यरूशलेममाथि कुल्चिइरहेको “तीन वर्ष र आधा” को अन्त्य हुँदै थियो, तब “चिन्हहरू” को एक शृङ्खला प्रकट भयो, जसले ख्रीष्टको आगमनलाई पहिचान गरायो र मिलेराइट इतिहासको उद्घाटन गर्‍यो। अन्तिम दिनहरूमा मिलेराइट इतिहास अक्षरशः पुनरावृत्त हुने छ। ती “चिन्हहरू,” जो “महान् पापीय सतावटको अन्त्यतिर” प्रकट भएका थिए, तिनको पूर्वरूप ती “चिन्हहरू” थिए, जो सन् ६६ देखि ७० सम्म मूर्तिपूजक रोमद्वारा यरूशलेममाथिको कुल्चाइको तीन वर्ष र आधाको समाप्तिमा प्रकट भएका थिए। यसकारण, दुई साक्षीहरूको आधारमा, महान् भूकम्पको घडीमा उठाइने ध्वजको एउटा “चिन्ह” हुनेछ, जुन आधुनिक रोमको इतिहासमा भागेर निस्कनुपर्ने चेतावनीको चिन्ह हो; र अन्तिम दिनहरूमा आधुनिक रोमको सतावटको अवधिको अन्त्यमा प्रकट हुने “चिन्हहरू” बहुवचनमा पनि हुनेछन्।

हामी यो अध्ययनलाई अर्को लेखमा निरन्तरता दिनेछौं।

“लूकको २१औँ अध्याय पढ्नुहोस्। त्यसमा ख्रीष्टले यस्तो चेतावनी दिनुहुन्छ, ‘आफ्नो विषयमा होशियार रहो, नत्र कहिल्यै तिमीहरूका हृदयहरू अतिभोजन, मतवालापन, र यस जीवनका चिन्ताहरूले बोझिल नहोस्, र त्यो दिन तिमीहरूमाथि अचेतमै नआओस्। किनकि जालझैं त्यो सारा पृथ्वीको सतहमाथि बसोबास गर्ने सबैमाथि आइपर्नेछ। यसकारण जागा रहो, र सधैं प्रार्थना गर, ताकि यी सबै कुराहरूबाट उम्कन र मानिसका पुत्रको सामु उभिन योग्य ठहरिन सकोस्’ (Luke 21:34-36)।”

“समयका चिन्हहरू हाम्रो संसारमा पूरा भइरहेका छन्, तैपनि सामान्यतया मण्डलीहरू निद्रामा परेका रूपमा प्रस्तुत गरिएका छन्। के हामीले मूर्ख कुँवारीहरूको अनुभवबाट चेतावनी लिनु पर्दैन र? जब पुकार आयो, ‘हेर, दुलहा आउँदैछ; उसलाई भेट्न बाहिर निस्क,’ तब तिनीहरूले आफ्नो दियोमा तेल नभएको पाए। अनि जब तिनीहरू तेल किन्न गए, बुद्धिमान् कुँवारीहरूसँगै दुलहा विवाह-भोजमा भित्र पस्यो, र ढोका बन्द गरियो। जब मूर्ख कुँवारीहरू भोज-सभागृहमा पुगे, तिनीहरूले एक अप्रत्याशित अस्वीकार पाए। भोजका स्वामीले घोषणा गरे, ‘म तिमीहरूलाई चिन्दैनँ।’ तिनीहरूलाई रातको अन्धकारको कालिमामा, सुनसान सडकबाहिर उभिएका अवस्थामा छोडियो।” *Manuscript Releases*, volume 15, 229.